

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám : 19.166.

Előfizetési ára 2 P, példányonként 20 fillér.

Engeszteltünk — engeszteljük!

A lelkek impozáns megmozdulása volt az a szép szentkilenced, melyet január 9—17-ig tartottunk az Örökimádás-templomban. A főváros, sőt a közeli vidék hívei is megkapó módon kapcsolódtak be az engesztelésbe. Mert ezzel a jelszóval indultunk a nagykilencedre: Engeszteljük! Minden évben újra és újra elhangzik ez a vezényszó. De minden esztendő más problémákat vet fel és szövi át különleges színekkel a mi engesztelésünket. Az idén az engesztelés külső és belső kihatásait vettük megfontolás tárgyává. S mindannyian megértették kedves hallgatóink, hogy az engesztelés a mai idők legidőszerűbb mozgalma.

A háborús idők mindig kitermelik magukból sokak lelkében az Istennel való meghasonlást. Ezt kell nekünk észrevennünk és az engesztelő ima hatalmas erejével vissza kell állítanunk a lelkekben Isten tekintélyét. Vele kapcsolatosan pedig ki kell esdenünk a lelkek megbékélését az Istennel. Meg is kívánja Isten az engesztelést, mert abszolút Úr. Isten tekintélyének csorbítatlannak kell lennie s ha a porszemnyi ember kezét emel az Istenre, rövidesen éreznie kell a megbántott tekintélynek kemény visszasújtását. De magunknak is reá kell jönni, hogy Isten figyelmeztetése nélkül is kötelességünk az engesztelés. Ha ezt elmulasztjuk, akkor nagy lelki érzéketlenségről teszünk bizonyosságot s maga az Isten fog fájdalmas módon erre kioktatni. Éppen ezért az engesztelés kitüntetés is számunkra. Igaz, hogy ezt csak az érzékeny lelkek tudják megérteni. De ezek aztán nagyon is komolyan fogják fel és mint önkéntes imádkozó hadsereg beállnak

az eget ostromló imakórusba: Parce nobis Domine, Miserere nobis — kegyelmezz nekünk Uram, irgalmazz nekünk!

Az engesztelés éppen ezért örökimádás is, mert a bűn a világ teremtésétől a világ végéig húzódo sötét fekete hatalom. Amíg bűn lesz, lesz engesztelés is. És az emberiség mindig kitermelte magából a nagy engesztelő, örökimádó lelkeket, mozgalmakat. Legszebb kivirágzása ennek az örökimádási, örökké engesztelni akaró vágnak a Maria Reparatrix női szerzet, gróf D'Oultremont Emilia, szerzetes nevéen Jézusról nevezett Mária anya alapítása. A földkerekség sok pontján létesült örökimádó szerzetesházak és templomok mint égbenyúló imádkozó kezek fognak az emberiség nevében engesztelni.

Maga az engesztelés Isten megdicsőítésén kívül jótékonyan hat az emberiségre is. Megszentelő hatással van az egyénre, a családra, a nemzetre és áldásos következményei vannak az Egyházra. Ime ezért engeszteltünk és ezért fogunk mindig engesztelni. De kérünk is mindenkit, engeszteljenek velünk együtt. Ne csak egy jámbor embercsoport kiváltsága legyen az engesztelés, hanem legyen tömegmozgalom; tömegmozgalma az Isten tekintélyének megvédéséért és az emberiség boldogulásáért önzetlenül fáradozó lelkeknek.

Befejeztük a nagy kilencedet, de szeretnénk megkezdeni minden templomban, hogy mint valami csodálatos imafüzér fonja be ezt a szerencsétlen bűnös földet. Ezért, bár engeszteltünk, tovább fogunk engesztelni. Jöjjetek velünk Oltáregyesületek ti is engesztelni!

Kiss István.

SZIVEMBEN PIHENJ!

Szívemben pihenj,
Égből jövő gyermek.
Itt nem szürös szalma,
Hanem rózsza szirma
Leszen jászolod.

Szívemben pihenj,
Drága Kisdéd.
Itt nem fogsz fázni,
Mert melegíteni
Fog szeretetem.

Szívemben pihenj,
Názáreti Ifjú.
Taníts meg engem
Örök bölcsességre,
Én égi tanítóm.

Szívemben pihenj,
Üldözött Mesterem.
Itt lakóhelyet,
Menedéket lelsz,
Itt megpihenhetsz.

Szívemben pihenj,
Szenvedő jó Mester.
Itt nem keresztfa,
Hanem virág szirma
Leszen nyughelyed.

Szívemben pihenj.
Ó szent Ostya.
Te vagy lelkemnek
Mennyei eledede,
Szívemnek öröme.

Szívemben pihenj,
Jézus szent Szíve,
Melyben csobog
Égi italunk,
Jézus szent Vére.

Szívemben pihenj,
Égi Királyom.
Légy az én szívem
Lakója s Királya
Földi életemben.

Szívemben pihenj,
Isteni Jegyesem.
Te vagy szívemnek
Örök nagy Vendége,
Lakj nálam örökre.

Sebestyén Ilona.

RÓMAI BAZILIKÁK.

Az Örökváros bazilikái megannyi fénylő drágaköve a katolikus Egyháznak. 1940 Húsvéthétfő reggelén ott álltam Szent Lőrinc bazilikája előtt, «a falakon kívül», — amint ezt a bazilikát nevezik, mert mellette húzódnak a Septimius Severus által építtetett római falak s így ez a templom Róma városán kívül esik már. Szemben a bazilikával a Campo Verano, a római temető sudár ciprusai köszöntenek, mikor egyedül leszállok a villamosról, amelynek ez a bazilika végállomása. A feltámadás szent misztériumát jöttem ide ki ünnepelni, habár a zarándokember lelkére nem hat itt ez a szent esemény, mert Rómában még az isteni Üdvözítő is mintegy háttérbevonulni látszik, hogy az embert annál inkább az Egyházhoz kapcsolja, — az Örökvárosban a lélek húrjait az Üdvözítő elete kevésbé érinti, hanem a pápaság, a vértanuk, a katakombák, az olasz művészet nagymestereinek nevei dominálnak, hacsak nem bennszülött római valakik és így már némileg hozzászokott a sok-bazilika látványainak benyomásaihoz.

A Bazilikának grandiózus előcsarnokában monumentális freskó ábrázolja Courtenay Péter latin császár koronázását, amelyet III. Honorius pápa végzett itt 1217-ben. Tehát egy császártkoronázó bazilikában vagyok! Amint a templomajtón benyitok, mintha az őskereszténységbe léptem volna be! Szentmise van ép, folyik az áldoztatás, a templom tele feketeruhás rómaiakkal, — keresve sem találni egyetlen színes ruhát, — akik most mind odavonulnak az áldoztatópadhoz s a miséző pap nyújtja nekik a Legszentebbet. A pap oldalán két szerep halad, kezükben nagy égő gyertyákkal, a gyertyatartókon a húsvéti áldozás elvégzését igazoló imaképecskék, — a szerepök minden áldozónak adnak egyet. Hátral a szenteltvíztartónál állva figyelem, amint jönnek vissza a szentáldozástól sűrű fekete sorokban, fekete ruháikra ráborul a fekete csipkefátyol, összetett kezeikben a «Comunione Pasquale» (imaképek), előttem pedig eltűnik minden, megáll az idő, az évszázadok, a divat — mintha a katakombákban volnék, ami itt is van a templom alatt, — ó igen, ott épúgy vonulhattak a szent Communióhoz a Martinnák, Luciák, Petronillák, Priscillák és Ceciliák, Ponciánuszok, Szalviuszok, Pongrácok és Lőrincsek s vették magukhoz épígy az Urat a szent szűzek és vértanuk. Amikor a következő szentmise szentáldozásánál magam is a római hívők közé sorakozom, a katekizmus drága szent igéi rezgenek az emlékezetemben: «én katolikus keresztény vallású vagyok!»

Szentmise után lemegyek a confessióhoz, amely a hajó és a szentély találkozásánál van, itt nyugszik II. Sixtus pápa diákonusa, Szent Lőrinc, kinek kivégzésénél 175 pogány katona tért meg. Midőn Róma prefektusa megfenyegette, hogy megégeti s akkor majd örökös sötétség borul életére, Lőrinc így válaszolt: «Az én éjszakám sötétséget nem ismer, ott minden nappali fényárban úszik». Vasrostélyra fektették, amely alá paraszat helyeztek s így égett meg. Könnyei végigpereregtek arcán, amit egy angyal törölt le. Mindvégig imádkozva halt meg.

Midőn ez a templom elkészült, idehozták Lőrinc szerep-társát, Szent Istvánt, az első diakánust is (kinek ünnepét Karácsony második napján üli az Egyház), hogy egymás mellett nyugodjanak. A hagyomány szerint ekkor kedves esemény történt: amint kibontották Szent Lőrinc sírját, a vértanu holtteste megmozdult, összébbhúzódtott, hogy helyett engedjen a koporsóban Szent István vértanu csontjainak. Most magas vasrács zárja el a két diakonus sírját, a sír előtt levő oltáron egyik mise a másikat éri. A sír felett is oltár van, mégpedig kettős.

oltár, egyik a hajó, másik a szentély felé fordul. Ez egyúttal a templom főoltára is. Valamennyinél kapucinusok miséznek, akik a bazilikát gondozzák. A nyolcvanas években volt ennek a templomnak egy szentéletű sekrestyése, aki átvirrasztotta itt Szent Lőrinc ünnepének vigiliáját, amikor fenséges látomásban részesült. Éjszaka kitarultak a bazilika kapui, fényes ünnepi menetben szentek, vértanuk sokasága vonult be, kezükben palmaággal, legelől egy főpap haladt, fején tündöklő pápai tiara, nyomában Szent Lőrinc és Szent István diakonusok. Midőn a menet a confessióhoz ért, a sekrestyés megkérdezte a főpapot: «Kik vagytok ti mind?» Mire a pápa így válaszolt: «En II. Sixtus vagyok, s ma eljöttünk mindnyájan ide, hogy Lőrincet, kedves diákonusomat ünnepeljük.»

A szentély úgy van újonnan hozzáépítve a régi bazilikához, — amely ma a templom hajóját képezi —, gyönyörű ünnepi csarnok, több lépcsőn lehet felmenni, mert jóval magasabban fekszik, mint a hajó. A főoltár helyén márvány püspöki trónus áll és a falak mentén márványpadok futnak körbe. A szentély hatalmas emeleit vörös bársonnyal bevont oszlopok tartják, ez a Matroneum, ahol az őskereszténységben a nők hallgatták a szentmisét.

A hajóból balra van lejárát az egyházi állam utolsó nagy pápájának, IX. Piusnak sírjához, ki ide kívánt temetkezni és kinek egész élete is vértanúság volt: «Crux de cruce» = kereszt a kereszt, mint róla a Malachiás-féle profeciák mondják. Amint, a sötét kriptában betűzgetem sírfeliratát, egész élete elvonul előttem. Ó mily nehéz, kemény, tövises volt az az út, amelyet IX. Pius pápa megjárát, míg ide eljutott, hol most már örök pihenőre tért.

1846-ban indult el Mastai bíbornok a pápaválasztásra, amikor hintájára fehér galamb száll. Az olasz nép, akinek hite azt tartja, — mióta a III. században Szent Fabián pápa megválasztásánál egy fehér galamb vonta magára a püspökök és a nép figyelmét, — hogy a conclave előtt fehér galamb megjelenése valamelyik bíbornok mellett előjele annak, hogy pápává választják — lelkes kiáltásban tört ki: «Ő lesz a pápa!» És Mastai gróf pápa lett; midőn a Quirinál erkélyére kivonul pápai díszben, felemeli kezét, hogy áldását adja a néptömegre, de megatott-ságában lehullanak kezei, — könnyek csillognak szemében, s hogy megindulását eltitkolja, mindkét kezével elfedte arcát. A nép között síri csend állott be. IX. Pius megatottsága villanszerűen átragad a népre s mikor a pápa kitarja karjait áldásra, százezrenyi hang kiáltja feléje: Evviva Pio Nono! Az Angyalvárból százegy ágyúlövés dördül el s a Monte Pinchio fényben úszik. Első pápai miséjekor, midőn Róma virágtengerbe öltözött s a Szent Péter-bazilikába induló pápa kocsi-jába az újjongó néptömegből virágkoszorúk repülnek, a pápa ekkor így szóló környezetéhez: «Ma kezdődik az üldözés». Valóban megkezdődött és a pápa nagy jótette sem szüntette azt meg, midőn a bíborosi kollégiumot szavazásra hívta fel a börtönök foglyainak szabadonbocsátására. Mondják, hogy a szavazásnál a fekete golyók voltak többségben s ekkor a pápa levette fejéről kis fehér pileolusát, befedte vele a fekete golyókat mondván: «Most már valamennyi fehér». A szabadonbocsátott foglyok készítették elő azt a forradalmat, amely a pápai államig elért, IX. Piusnak menekülnie kellett otthonából s a keresztény világ ekkor kezdte meg a Péter-fillérek gyűjtését. 32 évig tartó gyötrelmes pápaságát 1878-ban fejezte be. Midőn holttestét éjszaka a Pons Angeluson (=Angyal-híd) átvitték a Tiberis folyón, Róma népe égő gyertyával kezében kísérte nagy halottját, a koporsót váratlanul mintegy négyszáz főből álló csöcselék rohanta meg s bele akarta fordítani a Tiberisbe, de népe megmentette a Szentatyát. Valóban IX. Pius pápa élete is, halála is vértanúság volt.

Ezek jutottak eszembe, míg sírfeliratát olvastam: «IX. Pius pápa csont-

jai és hamvai, orate pro eo: imádkoztatok érte». Nem érte, hanem Hozzá imádkoztam.

Azután a templomot elhagyva a kapucinusok kolostorának kedves-bájos kis udvarát néztem meg, amelynek fedett csarnokát teljesen elborították az itt húzódó katakombákból előkerült maradványok, őskeresztény feliratok. Maga az udvar telve délszaki növényekkel, amiket a kis kert közepén levő szökőkút vize csobogva öntözött. — Majd mégegyszer visszamenye a templomba, tédreborultam két szent diakonus sírjánál és imába merültem: «Ó Róma, Róma Urbs Aeterna, Tied a tiszta, égi ének, — hangjait mártírsíroknál lestem el . . . tiéd a szívem halk szolozsmázása, amely Avét zengő harangjaira felel.»

Hoffer Ilona
rk. hitoktató.

M. Margit Anya «él» . . .

Mióta *M. Margit anya* életrajzát olvastam, mint sűrűbben lelkes és tartós vonzalom húz az Új Köztemető 154. parcellájában lévő sírjához, ahol egészen különös, szinte a Föld és az Ég közötti hangulategyveleg tölti be szegény lelkemet. Ismétlem, van ebben az érzésgyelemben egy kevéske a «földből», van az életküzdeés kényszerúségéből, a győzni akarók számára előirt kitarásból, de sok-sok leírhatatlan, zsongó bizakodás és öröm az Égből! . . . Sírhantja mellett olyanná válik a lelkem, mintha nem állana, e pillanatok alatt, másból mint KIKIVÁNKOZÁSBÓL, VISSZAMARADÁSBÓL és nagyon, nagyon különös «VILÁGOSSÁGBÓL», melynek belső fényét, ha fokozódna, alig bírnam e földi sötétségben elviselni. Amint vágyó szeretettel figyelgetem e lelkiajándékokat, egy láthatatlan «valaki» szeliden int, hogy fogjam szorosabbra a «gyeplőt», mert ha csak az érzésekre figyelek könnyen elvesztem a lényegét és új rabságba, szenvedésbe esem. Bizonyos vagyok benne, hogy *Margit anya* az, akit én sohasem ismertem, sohasem láttam, de az az intő «erő», ez az eligazító szelíd «jószág» — a lényeg felé terelve engem — megérteti velem, ott a sírja mellett, hogy nem a *harmónia* a fontos, a tartós, hanem az abból áradó ERŐ. Ismétlem, ennek az eligazításnak mikéntje hasonlít, sőt azonos alkatú a Róla megjelent életrajz személyének JÓZAN apostoli természetével! . . . Amikor elolvastam élettörténetét, ILYENNEK rajzolódott ki előttem lelkiarcképe:

ISTEN MINDENEKELŐTT;
MINDENT KRISZTUSNAK;

KÖVETKEZÉSKÉP MINDENKIT KRISZTUSHOZ, de . . . *józanul*, nehogy egy valaki is a megtértek közül újra *el bírja hagyni* forrón szeretett s hűség-gel követett Krisztusát.

Hogy ez így van, ezt bizonyítja *Margit anya* sírhantja is. Jóleső örömmel közlöm, hogy a sírjával egy sorban lévő sok-sok szerzetesnői sír közül egyedül az Ő sírdombján látható *állandóan* évszaki virág és gyertya- vagy mécsmaradvány! . . . Több-kevesebb «filléres» virágszál, melyet «megsegítettjei», megmentettjei szúrnak sírhantjába. Szerette és mentette embertestvéreite, a tékozlókat, vagy ahogy Ő becézte őket, a «nagy halakat». És ezekről a virágszálakról már messziről lát-szik, hogy szegények vették, akiknek az élő *Margit anya* egykor tetszhalott és kérge-s szívükről a durva jeget felolvasztotta, és akiket a halott *Margit anya* sem hagy cserben. Minden virág köszönet és hála. Bárki meggyőződhet róluk egy órai

villamosút után, akár tavasszal, akár nyáron, sőt a mennybetávozásának évfordulója körül, advent táján, télen is . . .

Hogy mások is szeretnek *Margit anya* sírhantjához zarándokolni, ezt nemcsak a harmonikus érzésektől, a filléres virágoktól tudom, hanem a sírja előtt álló nagy fától is. Ez a fa adta tudtomra, hogy ez az egyszerű, szegény reparatrix-apáca a Krisztus *választotta* volt, és ma is az! Mégpedig a JÓ PÁSZTORÉ, aki kitárt, áldó kezével öröködi minden hű báránya fölött. U. i. a sírparcella említett sorát végig fa szegélyezi, de arról a fáról, mely közvetlenül *Margit anya* sírhantjával áll szemben, kb. horizontmagasságban, szelíd vonallal egy vastag ág nyúlik a sírja fölé, teljes hosszban és lényegileg 5 fejlett ágra ágazik széttártan, úgy hogy — különösen télen látható jól — olyan mint egy ÁLDÓ kézfej! . . . Nyáron a széles, nagy levelek elfedik a kézfejszerű, kézujszerű ágakat és mintegy levélből varázsolt «baldachint» képeznek a sír fölé . . .

Egészen lenyűgöző égi jelkép ez!

Mintha az eucharisztikus JÓ PÁSZTOR figyelmeztetné az arra járó szomorkodókat, hogy : EGY EZ AZOK KÖZÜL, AKIBEN NEKEM KEDVEM TELIK!

Következésképen ennek a reparatrix-szerzetesnőnek megadta az Úr a halál utáni apostolkodás, vagyis istendicsőítés kegyelmét, tehát bajunk s jajunk közepette jó Őt közvetlenül felkérni. Ezt súgja nekem, évek óta, a nagylevelű, ötágú, áldó kézformájú fa, de nemcsak a sírhant mellett, hanem távol tőle, a mindennapi életforgatagban is, ha felhő borul a lelkemre vagy másokéra.

Ez a fa, úgy mint minden társa, ősszel hullajtja leveleit, de e leveleknek csak kevese kerül az útra, miután ott sárba, porba s a hóba taposnák. Valaki különös módon gondoskodik róluk . . . A sírhant fölött zöldültek, hát hervadtan is a síron akarnak maradni. Jó ott nekik. Ki tudja, miután a megsegített szegényeken, a megtért tékozlókon kívül «ki» sem és mi sem maradt Krisztus szolgálója után, talán *így* akar emléket és emlékeztetőt adni *Margit anya*, akit kérjünk, hogy könyörögjön értünk!

(M. Margit anya a budapesti Maria Reparatrix Zárda tagja volt. 1867-ben született, 1932 dec. 10-én halt meg a budapesti zárdában.)

Anonymus.

Gounod, a híres zeneszerző egy alkalommal a gyermekek elsőáldozásán volt jelen. A miséről kijövet a katedrális ajtajában egy édesapa elsőáldozó kisfiával együtt eléje áll s így szólítja meg a nagy zeneszerzőt:

— Kedves művész úr, ez a gyerek él-hal a muzsikáért, főképp az ön zenéjéért. Nem lenne olyan jó és nem csatolná hozzá a mai nap áldásaihoz még a szépség áldását is?

Gounod letérdelt a templomcsarnok lépcsőjére a kisfiú elé és így szólt hozzá:

— Kedves fiacskám, ma nem vagyok méltó arra, hogy saruszijjad megoldjam. Te az élő Istent hordod most szívedben: kisfiam, te áldj meg engem!

OLTÁREGYLETI ÉLET

Engesztelő kilencedünket január 9—17-ig ünnepélyes keretek között tartottuk meg az Örökimádás-templomban. Ezúton is hálás köszönetünket fejezzük ki Angelo Rotta pápai nuncius úr őexcellenciájának, ki a befejező áldást tartotta; uzdóczy Zdravec István ny. tábori püspök úr őexcellenciájának, ki a bevezető szentbeszédet és ünnepi áldást tartotta. Tartalmas szentbeszédeikért hálával adózunk dr. Hamvas Endre érs. helytartó és dr. Marczell Mihály egy. tanár úr ömértóságaiért, továbbá dr. Tiefenthaler József, dr. Mátrai Gyula, dr. Szabó Imre kamarás uraknak, dr. Nádas Zoltán püspöki tanácsos és dr. Szappanos Béla koll. prefektus uraknak; a szentmisék és áldások végzését dr. Mészáros János, dr. Pataky Arnold prelátus és dr. Beresztóczy Miklós min. tanácsos úr ömértóságaiért, dr. Hévey Gyula, dr. Tóthai Miklós kamarás urak, dr. Zaymus Gyula, Sármány Ferenc érs. tanácsos urak, Farda Adolf, Ferenczy Géza és Schusztér Antal plébános urak voltak szívesek vállalni, amiért szintén hálás köszönetünket fejezzük ki. Ezúton emlékezünk meg a családok jan. 10-i, a papok jan. 14-i és a KIOE jan. 17-i engesztelő ájtatosságairól, illetve szentóráiról, továbbá a kongregációk csoportos szent óráiról, amelyeken buzgó összeszedettséggel vettek részt a megjelentek.

Januári választmányi ülésünk. Dr. Pataky Károlyné ömértóságát, a Vöröskereszt Oltáregyesület másodelnöknőjét a központi választmány tagjává, br. Jeszenák Istvánné és Grüner Tivadarné ömértóságait pedig állandó központi kiküldöttekké választotta meg; Pantl Kálmánné és özv. Kolozsvári Dezsőné pedig terjesztőnőkké választottak.

Legközelebbi választmányi ülésünk március 15-én d. u. 4 órakor lesz, terjesztőnői értekezletünk pedig február 15-én ugyancsak d. u. 4 órakor lesz.

Szany községben (Sopron m.) új fióköltáregyesület alakult. — Örömteljes jelentést kaptunk a budapesti Szent Borbála plébánia és a községi plébánia Oltáregyesületeinek munkáiról is. Ismét kérjük az Oltáregyesületeket, hogy 1942. évi munkájukról mielőbb szíveskedjenek a Központba beszámolót küldeni.

Lapunk a csökkentett oldalszám miatt új és a réginél kisebb címlappal jelenik meg, hogy több szöveget adhassunk. Tervezője: Janesch Rudolf.

Értékes könyvújdonosságokra hívjuk fel olvasóink figyelmét: 1. Szabó M. Erna: Nagyobbra hív az Úr. Szent István Társ. kiadásában. Ára 3.40 P. 2. Gausz Tibor S. J.: Ha az ő szavát halljátok. Ára 4.50 P. 3. Dr. Tiefenthaler József: Budapest apostola. Ára 3.40 P.

VATÉLJES • BÜCSÚKÁV

Gyertyaszentelő Boldogasszony napján február 2-án, február 26-án, imádási óránk napján, a hó első csütörtökén és péntekén, egy tetszésszerű napon.

GYIMASZÁNDÉKUNK

Hiszek Jézus Krisztusban, Isten egyszülött Fiában, a mi Urunkban.

Mikor a Credo szent területére lépek, első köszöntésem és hitvallásom a mennyei Atyának szól. Lelkem megtelik ünnepi érzéssel, mikor Benne Atyámat, Teremtőmet, Istenemet köszönhetem. De hogy az isteni hatalom lenyűgöző ereje földre ne sujtson, felel a következő ágazat igazsága: Hiszek Jézus Krisztusban, Isten egyszülött Fiában, a mi Urunkban. A kis porszemnyi embernek mily nagy vigasztalást jelentenek ezek a szavak.

A megsértett mennyei Atya már az első emberpár tragikus bukása után megmutatta irgalmát, mikor kilátásba helyezte a Megváltó eljövését. S az egész Ószövetség szinte állandóan visszhangzik ennek a felemelő ígéretnek hangoztatásától. Az évezredek nagy várákozásának beteljesítését jelenti Jézus megjelenése közöttünk. Az Atya nem más küld a megváltás művének véghezvitelére. Pedig küldhetett volna valakit a megdicsőült lelkek seregéből, valakit a nagy lánglelkű próféták közül. De senkit sem talált alkalmasnak és méltónak a nagy szerep vállalására. A kiengesztelődés teljes mértékét igazolja a Megváltó eljövetele. A mennyei Atya elment az irgalomnak legvégső fokáig.

Az Atya Egyszülöttje, mikor megérkezik a bűnös földre, nem büntető expedíciót szervez, hanem menteni jön. «Mert úgy szeretete Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy mindaz, aki őbenne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert nem azért küldötte Isten az ő Fiát e világra, hogy ítélje e világot, hanem hogy üdvözüljön e világ ő általa.» (Ján. 3. 16—17.) Az élet zajgó-háborgó tengerén hajótörötté lett ember Benne kapta megmentőjét. Nem csoda, ha az Egyház liturgiájában s a hitélet minden formájában szinte elérzékenyülve, szent elragadtatással említi Jézus nevét. Jézus eljegyezte magát az emberrel. Ez több mint irgalom, ez bennünket megszégyenítő jóság. Nem azért jött, hogy Neki szolgáljanak, hanem, hogy Ő szolgáljon nekünk. Igen, ez a menyországos világnézet. Ó, Istenem, mi mennyire várjuk, sokszor türelmetlenül követeljük, hogy nekünk szolgáljon mindenki, még az Isten is. És Jézus, a földreszállott szolgálatkészség nekem akar szolgálni. Önkénytelenül is a tabernákulumra irányul tekintetem. Igen, itt van, itt maradt örökre a nagy Szolgáló. Mi lett volna velünk, ha nem jön, ha csak rideg formaságok között intézte volna el a megváltás művét. Valami léleknélküli békepaktum lett volna. S íme mennyi melegség, mennyi szeretet van szent hitünkben éppen azért, mert szolgálni jött az Isten Fia.

Nem lehet tehát más tennivalóm, mint alázattal meghajtanom fejemet Előtte. Hiszek Jézus Krisztusban, az Atya egyszülött Fiában, a mi Urunkban. Boldog az én hitem, mert Szent Pál szavai szerint: «scio cui credidi» — «tudom, kinek hittem». «Mi ugyanis nem önmagunkat prédikáljuk, hanem Jézus Krisztust, a mi Urunkat; önmagunkat pedig mint a ti szolgáitokat Jézusért». (Kor. II. 4, 5.) Legyen tehát, Testvérem, a te életed nyílt hitvallás Jézus mellett. A legnagyobb szolgálat lesz részedről, ha életed hamisítatlan lemásolása lesz Jézus tanításának. Így fognak mások is általad Őhozzá jutni és fogják mondani: Most már mi is hiszünk Jézus Krisztusban!

K. I.

Felelős szerkesztő: Dr. MÁTRAI GYULA. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.